

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **J.D.**, zastoupeného Mgr. Kateřinou Hudečkovou, advokátkou se sídlem v Opavě, Hauerova 725/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2016, č. j. MSK 61578/2016, **o přestupku**,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna advokátky Mgr. Kateřiny Hudečkové se určuje částkou 9.278 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl nedbalostně dopustit tím, že řídil dne 26. 2. 2016 okolo 15:45 hod. nemotorové vozidlo jízdní kolo nezjištěné značky v Opavě po chodníku podél ulice Holasické ve směru od ulice Ratibořské, kde u domu č. 5 se nechoval ohleduplně a ukázněně, ohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob i svůj vlastní, kdy situaci nepřizpůsobil zejména svým schopnostem a následně s jízdním kolem havaroval. Tímto jednáním porušil ustanovení § 53 odst. 2 a § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterých se měl úmyslně dopustit tím, že řídil dne 26. 2. 2016 okolo 15:45 hod. nemotorové vozidlo jízdní kolo nezjištěné značky v Opavě po chodníku podél ulice Holasické ve směru od ulice Ratibořské u domu č. 5, a to ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje, neboť rozbořem odebrané krve ve Fakultní nemocnici Ústavu soudního lékařství Ostrava bylo v krvi zjištěno celkem 2,76 g/kg alkoholu. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 25.000 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát Města Opavy, odbor dopravy, rozhodl o vině žalobce dne 18. 4. 2016 rozhodnutím pod č. j. MMOP 46768/2016, sp. zn. 6464/2016/DOPR/KoV tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze svědeckých výpovědí a spisové dokumentace PČR obsahující oznámení o přestupku, protokol o dopravní nehodě, plánec místa dopravní nehody fotodokumentaci, kamerový záznam a protokol lékařského vyšetření.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu Města Opavy ze dne 18. 4. 2016, č. j. MMOP 46768/2016 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

[4] Základ argumentačního rámce žalobce spočívá na skutečnosti, že se předmětného přestupku nedopustil, neboť na kole nejel, když jej pouze vedl vedle sebe, avšak požití alkoholu nepopírá. Žalobce především relativizuje jednotlivé důkazy, které správní orgány při svém rozhodování využily, když podle něj důkazy hodnotily nesprávně, protože dospěly k nesprávným skutkovým závěrům. U jednání soudu dne 6. 12. 2017 žalobce doplnil, že správní orgány porušily zásadu presumpce neviny, když jediný přímý svědek J.K. je nedůvěryhodný, neboť se jedná o „podivína“ a nedokázal při ústním jednání správního orgánu I. stupně popsat oblečení žalobce v předmětné době. Dále správní orgány neměly dostatečné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, když měly doplnit dokazování o místní šetření a opatřit opis z trestního rejstříku a zprávu o pověsti svědka J. K. – shodné důkazy žalobce navrhl k provedení soudu. Žalobce dále zdůraznil, že se na místo kde se zranil musel dostat jinou cestou, než jak popsaly správní orgány a nadto mu onemocnění dolních končetin neumožňuje jízdu na kole.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětného přestupku dopustil, protože navrhl zamítnutí žaloby. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 18. 3. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16. 3. 2016 a předvolání k ústnímu jednání na 13. 4. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:

- úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 1. 3. 2016, jež podával žalobce;
- úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 1. 3. 2016, jež podávala K. Š.;
- úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 26. 2. 2016, jež podával J. K.;
- protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 26. 2. 2016;
- plánek místa dopravní nehody;
- fotografická a video dokumentace k dopravní nehodě ze dne 26. 2. 2016, včetně CD nosiče;
- předběžná lékařská zpráva ze dne 26. 2. 2016;
- protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 26. 2. 2016;
- výpis z evidenční karty řidiče;
- protokol o ústním jednání ze dne 13. 4. 2014, u kterého byli vyslechnuti svědci K. Š. a J. K.;

- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků ze dne 18. 4. 2016 vydané pod č. j. MMOP 46768/2016, sp. zn. 6464/2016/DOPR/KoV.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 3. 5. 2016 odvolání a dne 4. 1. 2016 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

[9] Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) věty před středníkem zákona o silničním provozu *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

[10] Podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*

[11] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodila požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky.*

[12] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Právní posouzení věci samé

[13] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal

přítom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Soud po přezkoumání správních spisů a provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. Ke konkrétním žalobním bodům pak soud uvádí následující:

[15] Žalobce svou žalobou správním orgánům vytýká to, že na základě provedeného dokazování dospěly k nesprávnému skutkovému zjištění. Podle žalobce důkazy nesvědčí o tom, že by na jízdním kole jel, a sám setrval na své verzi průběhu skutkového děje, tj. tak, že jízdní kolo vedl vedle sebe, když následně upadl.

[16] Krajský soud je toho názoru, že v předmětné věci jsou stěžejními důkazy svědecké výpovědi dvou svědků ve spojení s videozáznamem, jež zachycuje cyklistu jedoucího po chodníku při ulici Holasické. Svědek J. K. před správním orgánem vypověděl, že před sebou registroval chodce, který vyšel z restaurace, a na němž bylo vidět, že je v podnapilém stavu – chodec prý nejdřív vedl jízdní kolo a poté co zabočil na ulici Holasickou na kolo nasedl, tento pak zhruba v místech, kde končí parkoviště zavrával a spadl. V místě se nacházeli příslušníci městské policie, které svědek kontaktoval s tím, že „tam leží na zemi cyklista“. Svědek vypověděl, že po přivolání strážníků, šel směrem k místu pádu cyklisty, u kterého již „byla nějaké žena“. Svědek též odpověděl na otázku žalobce, zda jej poznává následovně: „Ano, nemohl jsem se splést, měl jste dokonce nějaké starší kolo.“, svědek si však již nepamatoval co měl cyklista na sobě. Svědkyně K. Š. uvedla, že šla po pravém chodníku při ulici Holasické ve směru od ulice Ratibořské a cestu přecházela na druhou stranu v místě, kde po levé straně končí parkoviště – poté viděla ležícího pána na zemi, který krvácel z hlavy a poté volala záchranku, přičemž uvedla, že tak bylo v 15:43, což zjistila z mobilu podle času volání záchranky. Svědkyně dále uvedla, že čekala až do příjezdu záchranky, přičemž na místo dorazila i hlídka městské policie. Svědkyni byl přehrán kamerový záznam, na kterém se poznala v čase 15:37:26 – šla po pravém chodníku v červené bundě s igelitovou taškou. Na kamerovém záznamu je pak ve shodném čase, který uvádí svědkyně Š. jako čas, kdy se identifikuje na záznamu, také cyklista na protějším chodníku. Ze záznamu však již není patrný pád cyklisty, neboť závěr na konec parkoviště je kryt vzrostlými stromy. Pokud žalobce uvádí, že cyklista na kamerovém záznamu není žalobce, ale jiná osoba, pak soud musí konstatovat, že časová souslednost v návaznosti na svědeckou výpověď svědkyně Š. svědčí o opaku, tedy, že osoba jedoucí na jízdním kole je skutečně žalobce. Soud k tomuto závěru dospěl především s ohledem na skutečnost, že se na záznamu nenachází, žádná jiná osoba s jízdním kolem a svědek K. jízdu žalobce popsal shodně tak, jak je vidět na záznamu. Je pravdou, že správní orgány nedokonale popsaly pohyb cyklisty z kamerového záznamu, když žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí uvádí: „... *videonahrávka, na níž lze spatřit ... v čase 15:37:31 ... objevuje postava muže vedoucího kolo, tento na kolo nasedá a odjíždí po chodníku ...*“, když na záznamu není vidět nasednutí na kolo samotné. Cyklista se na záznamu poprvé objevuje skutečně v čase 15:37:31, avšak tento již na kole sedí a pravou nohou se odráží od země. Nicméně tento nepřesný popis, kterého se správní orgány dopustily nic nemění na skutkových závěrech

samotných, protože soud nevidí důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro popsanou nepřesnost.

[17] Co se týče tvrzení žalobce, že se na místo pádu musel dostat jinou cestou, než tou, kterou popsaly správní orgány, pak soud konstatuje, že tvrzení, že se žalobce na místo pádu dostal přes Kolofíkovo nábřeží neuvěřil. Tvrzení, které žalobce soudu předestřel je v přímém rozporu s jeho vyjádřením před správním orgánem I. stupně u ústního jednání dne 13. 4. 2016, při kterém uvedl: *„Byl jsem na pohřbu, poté jsem konzumoval alkohol v restauraci U Josefa na ulici Ratibořské, čas souhlasí, mohlo to být těch 15:45 hod., kdy jsem šel vedle kola a dále jsem zabočil na levý chodník ulice Holasické, kde jsem šel po tomto chodníku, pamatuju si, že přede mnou šla nějaká paní s dítětem.“*. Původní tvrzení přitom částečně koresponduje s kamerovým záznamem, kde se 15:36:53 objevuje postava s dětským kočárkem, která vede dítě, a dále se pohybuje ve stejném směru před postavou cyklisty, naopak se rozchází v té části, ve které žalobce uvádí, že na kole nejel.

[18] Soud neuvěřil ani tvrzení žalobce, že přes onemocnění dolních končetin není schopen na kole vůbec jet, které podpořil vyjádřením, že z kamerového záznamu je patrné, že cyklista se pohyboval „svižně“. Podle názoru soudu nelze hodnotit pohyb cyklisty jako svižný, naopak viditelné odrážení od země spíše svědčí o horší koordinaci cyklistova pohybu. Žalobce toto své tvrzení soudu ničím nedokládá, protože soud se touto námitkou nemohl hlouběji zabývat. Na okraj soud uvádí, že může být otázkou jestli silné ovlivnění alkoholem (2,76 g/kg) žalobci nedodalo kuráž k jízdě na kole, nicméně subjektivní pohnutky žalobce, které jej k jízdě vedly, jsou irelevantní.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že správními orgány provedené dokazování prokázalo, že žalobce kolo vsutku řídil nikoli jej vedl vedle sebe, jak se snažil zcela účelově předestřít správním orgánům a soudu. Především svědecká výpověď svědka K., který viděl celé počínání muže, jež byl následně ztotožněn v osobě žalobce, a který na jízdní kolo nasedl na ulici Holasické, jel na chodníku a v místě, kde končí parkoviště spadl. Na tuto svědeckou výpověď navazuje, výpověď svědkyně Š., která přivolala lékařské ošetření, přičemž obě svědecké výpovědi se shodují s videozáznamem. Oba svědci žalobce poznali.

[20] Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že pouhá skutečnost, že si svědek K. nebyl schopen vzpomenout na to, co měl žalobce na sobě, nezpochybňuje jeho výpovědi v tom směru, že viděl jak žalobce na kole jel, nikoli jej pouze vedl vedle sebe.

[21] Další navržené dokazování soud považuje za nadbytečné; ohledání místa činu by nemohlo zpětně nijak objasnit pohyb cyklisty, ani možnosti výhledu svědka J. K., neboť o skutečnosti, že tento počínání žalobce viděl svědčí samotná okolnost, že přivolal hlídku městské policie, a ani jakákoli trestní minulost či negativní zpráva o pověsti nemůže se základem svědectví otřást, když toto je silně podpořeno kamerovým záznamem a svědectvím svědkyně Š., jak popsáno výše.

[22] Krajský soud tak hodnotí provedené dokazování zcela ve shodě se správními orgány, když nevidí žádný prostor k pochybám o vině žalobce, který svým

nezodpovědným počínáním hazardoval především se svým zdravím a potenciálně též se zdravím kolemjdoucích. Proti žalobci „hovoří“ konkrétní a věrohodné svědecké výpovědi a nepřímý též kamerový záznam, jak vysvětleno výše.

Závěr a náklady řízení

[23] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[24] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost nevznikly; a tento se navíc práva na náhradu nákladů vzdal.

[26] Ustanovené zástupkyni žalobce soud přiznává **odměnu a náhradu výdajů** za dva úkony právní služby ve výši **6.200,- Kč** (2 x 3.100,- Kč) podle § 11 odst. 1 písm. b) a g) (příprava a převzetí zastoupení a účast u jednání soudu dne 6. 12. 2017) ve spojení s ust. § 9 odst. 4 a ust. § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dále byla zástupkyni žalobce přiznána **paušální náhrada** hotových výdajů související se dvěma popsány úkony po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.), tj. **600,- Kč**. Zástupkyni náleží též náhrada za **cestovné** za cestu (Opava – Ostrava a zpět, 80 km) osobním vozidlem s průměrnou spotřebou benzínu (95 oktanů) 6,6 l/km, tj. částka **468,- Kč**, jakož i náhradu za **proměškaný čas** (4 půlhodiny po 100,- Kč) **v částce 400,- Kč**. A konečně vzhledem ke skutečnosti, že advokátka má nárok na nahrazení DPH, též náhrada 21 % DPH ve výši **1.610,- Kč**. Celkově pak zástupkyni žalobce náleží 9.278,- Kč.

[27] Výrok o náhradě nákladů státu je odůvodněn ust. § 60 odst. 4 s. ř. s., když žalobce je osvobozen od soudních poplatků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6. prosince 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně